

JULIE CAPLIN

Mala čajana u Tokiju

Julie Caplin ovisna je o putovanjima i dobroj hrani. U stalnoj je potrazi za savršenim džinom i opsesivno je izbirljiva kada su u pitanju vrste tonika, čaše i začini. Kada ne pohađa degustacije džina, piše roman radnjom smješten u jedan od brojnih gradova koje je tijekom godina imala prilike istražiti.

Kao bivša voditeljica odjela za odnose s javnošću, mnogo je godina provela lunjajući Europom i vodeći ponajbolje kritičare iz područja gastronomije na putovanja na kojima su kušali gastronomske specijalitete različitih gradova Italije, Francuske, Belgije, Španjolske, Kopenhagena i Švicarske. Posao nije bio lak, ali netko ga je morao odraditi. Upravo su ta putovanja bila izvor inspiracije i mjesto radnje za serijal *Mali kafić u Kopenhagenu*, *The Little Brooklyn Bakery (Mala pekarnica u Brooklynu)* i *The Little Paris Patisserie (Mala slastičarnica u Parizu)*.

 @JulieCaplin

 www.facebook.com/JulieCaplinAuthor

JULIE CAPLIN

*Mala čajana
u
Tokiju*

S engleskoga prevela
Barbara Kružić

KONCEPT
IZDAVAŠTVO

Za Nicka, Ellie i Matta koji se, nasreću,
savršeno snalaze (sami).

1. poglavlje

Međunarodna zračna luka Haneda, Tokio

*S*topi se, Fiona, stopi se, ponavljala si je staru i poznatu mantru dok je jednom nogom trljala list druge poput neke čudne rode te povlačila svoju dugačku plavu pletenicu. Izgleda potpuno smiješno okružena sićušnim ženama koje jurcaju uokolo poput vrlo zauzetih mrava. Pored tih sićušnih žena koje se čine poput vila, s nježnim crtama lica i gustom, bujnom sjajnom kosom, osjeća se poput čupava mamuta koji se nekako uspio dogegati na Parišku modnu reviju. Na jedan užasavajuć trenutak učinilo joj se da se vratila u školu, okružena popularnim djevojkama i njihovim prezrivo ignoriranjem.

Udahnula je duboko, a ono što je trebao biti opuštajući udah više je zvučalo poput teška hroptanja. Pogledavši oko sebe, vidjela je vitke muškarce u besprijekornim odijelima koji su držali malene natpise s imenima putnika koje dočekuju. Odjednom se prisjetila kako je bilo nikada ne biti izabrana na tjelesnom, bila je nespretnjakovička koju nitko nije želio u svom timu.

Pokušavajući ne izgledati nervozno, premda se tako osjećala, ponovno se zagledala u bijele natpise nadajući se ugledati

svoje ime. U ušima joj je odzvanjala jeka ogromne zračne luke, a kralježnica joj je bridjela prijeteći dislokacijom zbog nezgodna položaja. Sletjela je prije sat vremena, a prtljaga je bila na traci u rekordnom roku, što je bio prvi znak optimalne učinkovitosti Japanaca, a sada još uvijek čeka. Bila je u iskušenju provjeriti dokument sa svim detaljima koji je zagurala u torbicu, ali izgledat će prejadno i nervozno ako ga ponovno izvuče. *Vjeruj tom komadu papira i navedenim obećanjima*, Fiona, rekla si je. Tu je. Hrabra je. Nije tajna da je kilometrima izvan svoje zone udobnosti, ali ipak je napravila taj korak. Premda mama nije bila oduševljena, bila je to jedinstvena životna prilika za koju je mislila da joj se nikada neće pružiti.

Osvajanje putovanja u Japan sa svim plaćenim troškovima u suradnji s Umjetničkim fakultetom Politehničkog sveučilišta u Tokiju samo je po sebi fantastično, a prilika za izlaganje fotografija u Japanskom centru u Londonu samo je šlag na vrhu te torte. Sada joj je drago što je upisala večernji tečaj fotografije na jednom od londonskih sveučilišta.

Gurnula je ruku duboko u džep i prstima protrljala gladak *netsuke* napravljen od slonovače, izrezbarenu figuricu koja se nekada nosila kao dio tradicionalne japanske nošnje. Mali zec oblikovan od slonovače posvuda je putovao s njom, bilo je to jedino što je imala od oca koji je preminuo dok je bila sasvim mala.

Taj je predmet pobudio neko nejasno i neodređeno zanimanje za Japan, i bila je u iskušenju javiti se na objavljeni natječaj, čak i bez navaljivanja nametljive prijateljice Avril. Avril je to iskušenje potaknula u djelovanje.

I sada će boraviti ovdje dva tjedna. Za to vrijeme uživat će u svemu što Japan nudi, uključujući i mentorski program s jednim od najboljih svjetskih fotografa, Yutakom Arakijem. Svojski se potrudila oko prijavnice i, vjerovala ona ili ne, zasluži biti ovdje.

Prsti su joj žudjeli posegnuti za pažljivo složenim listom papira u torbici, samo kako bi se još jednom uvjerila u ono

što na njemu piše. *Prestani*, rekla si je, *jako dobro znaš da piše kako će te netko dočekati u Međunarodnoj zračnoj luci Haneda*. Netko s jednom od onih bijelih ploča s tvojim imenom svaki bi se tren trebao pojaviti. Možda čak i Yutaka Araki glavom i bradom. Rukom je prešla preko mobitela koji se udobno smjestio uz malenog zeca u dubini džepa njezina vunenog kaputa. Ne, neće izvaditi mobitel i provjeravati poruke. Zasigurno već ima još jednu maminu poruku s najnovijim informacijama o njezinu jutrošnjem tlaku. Isti je redovito rastao kad god bi Fiona napravila nešto što mama ne odobrava u potpunosti.

Usredotočila se na prozračan prostor oko sebe i zagledala u napušteni prostor za dolazak putnika pokušavajući analizirati što ga čini posebnim. Nasreću, neki od znakova bili su na engleskome, ali i na zbunjujućoj japanskoj kaligrafiji. Jedna od najvećih briga bila joj je da neće moći pročitati osnovne informacije, uz to što nikada nije savladala uporabu štapića za jelo i što nikada nije probala *sushi* jer joj se ne sviđa zamisao jedenja sirove ribe. Što će, zaboga, jesti?

Teško je progutala. Što ako se nitko ne pojavi? Što će onda učiniti? Navala očaja prijetila joj je obuzimanjem, uzdahnula je i prebacila težinu na drugu nogu zureći puna nade prema pridošlicama koji su se približavali. Sve joj se činilo stranim i neugodnim. Premda je razabrala logo Coca-Cole na ogromnu prodajnom automatu, sadržaj svih ostalih blještavo oslikanih limenki bio joj je potpuno nerazumljiv.

Oči su joj zastale na muškarcu koji je napola trčao — napola hodao kroz gomilu prema njoj dok mu se kaput vijorio. Kad se približio, stisnula je oči ne bi li bolje vidjela. Nemoguće. Umišlja koještarije.

O, slatki Isusiću u okićenim jaslicama.

On je.

Gotovo je komično i pretjerano protrljala oči, kao u crtićima, ali s njezinim je vidom sve u najboljem redu. Shvativši da je to doista on, uvukla je glavu u kaput poput kornjače.

Gabriel Burnett, *Timesov* fotograf godine, dobitnik nagrade za najbolji britanski portret i nagrade Wordham-Smith

te još milijardu drugih nagrada za svoje predivne fotografije. Čovjek je izuzetno talentiran, da ne govorimo o šarmu, izgledu i karizmi kojih ima na bacanje, a čak su ga i mediji svojevremeno obožavali.

Što on radi ovdje? Ne. Nemoguće da je tu zbog nje. To je zasigurno slučajnost. Ali u glavi su joj se počele slagati kockice. Pobjedila je na fotografskom natječaju. On je fotograf. Netko je treba dočekati. On je u holu za dolaske.

Nije. Moguće. Da. Dočekuje. Nju.

Premda si je brzinom svjetlosti zabranila ikakve osjećaje, srce joj je zastalo na najmanje deset sekundi prije nego što je mahnito nastavilo bubnjati brzinom od najmanje tisuću udara u minuti, poput vlaka koji izbija iz tunela. Gabe Burnett. Ide ravno prema njoj.

Naglim pokretom ruke prošao je kroz tamnu kosu koja mu je padala na čelo, što joj je odmah vratilo sjećanja.

Da se može okrenuti i pobjeći, pobjegla bi, ali noge su joj postale teške poput betonskih blokova i nije znala što s njima činiti. Provukao se pored prepreke i izvukao list papira s masnim neurednim slovima. FIONA H. Ime je bilo napisano u žurbi pa nije dodao i prezime, ali opet je uzeo u obzir da ona možda neće biti jedina Fiona među putnicima, pa je dodao i H. Hoće li prepoznati njezino ime? Ta prošlo je deset godina. Hoće li prepoznati *nju*? Vrlo vjerojatno ne. Sigurno je predavao stotinama studentica tijekom svih ovih godina. Tada je i ona bila mnogo neobuzdanija i samopouzdana, sklona odijevati Bananarama kombinezone, kratke majice u primarnim bojama i šalove s kašmirskim uzorkom koje bi uplela u kosu. Fiona se jasno sjećala trenutka kad joj se samopouzdanje ispuhalo poput probušena balona. Taj je trenutak bio usko vezan uz čovjeka koji sada stoji tri metra ispred nje držeći zgužvani komad papira s njezinim imenom, gledajući ležerno po terminalu prepunom ljudi, sa stilom i lakoćom osobe koja se svagdje osjeća kao kod kuće.

“To sam ja,” rekla je podižući ruku poput kakve školarke i kimajući prema papiru, “Fiona. Fiona Hanning.”

“Odlično. Dugo čekaš?” Ugurao je improvizirani natpis u džep i, na njezino iznenađenje, pognuo glavu i gornji dio tijela u brz, vješt naklon.

Zabuljila se u njega spustivši ruku koju je ispružila, u nedostatku bolje reakcije, blago uvrćući usne zbog potpunog nedostatka isprike. Kasni pola sata. No, s druge strane, ljudi poput njega ne ispričavaju se običnim smrtnicima. Ne moraju.

“Ja sam Gabriel Burnett. Za većinu Gabe. Drago mi je.” Naklonio se još jednom, a potom ispružio ruku te je ona morala svoju izmigoljiti iz dubokog džepa ne bi li se rukovala s njim. “Ljudi se ovdje naklone u znak pozdrava.”

Znala je to jer je štrebala prije puta. Samo nije to očekivala od njega. “Naviknut ćeš se vrlo brzo. Japanci također vole posjetnice. Ako ti itko ponudi svoju, moraš je uzeti s obje ruke i odnositi se prema njoj kao prema dragocjenu predmetu. Što god učinila, nemoj je gurnuti u džep. Možeš je pažljivo spremiti u novčanik, torbicu i slično. Ophodi se prema njoj s poštovanjem. U Japanu iznimno cijene poštovanje.”

“Dobro”, rekla je, zburnjena tom poplavom informacija. U sjećanju joj je ostao kao vrlo suzdržana osoba, čovjek od malo riječi, iako je bio poprilično rječit kad je posao bio u pitanju. No, nije ga vidjela deset godina. Ta i ona se promijenila — uvelike — za sve to vrijeme. Iznenada se osmjehnula sjetivši se Avrilinih posljednjih riječi prije nego što ju je ostavila u zračnoj luci. “Prestani se skrivati. Ondje te nitko ne poznaje, možeš biti tko god želiš.” U teoriji je to izvrstan savjet, osobito kad si supersamopouzdana voditeljica jutarnjeg programa, udana za ljubav svog života i s najslađim dvogodišnjakom na svijetu. Otkad su zajedno bile na plaćenu putovanju medijima u svrhu promocije u Kopenhagenu, Avril je postala jedna od Fioninih najbližih prijateljica.

“Ovo su tvoje stvari?” upitao je Gabe prekidajući je u snatrenju.

Kimnula je blago podignuvši bradu. Ta nije joj više osam-naest.

“Ne nosiš puno prtljage.” Uпитno je podignuo obrvu. “To je sve što imaš?”

“Da”, odgovorila je.

“Bit će nam lakše za jednoetračnu željeznicu.” Reкаvši to, preuzeo je kovčeg koji je prema njezinu mišljenju bio ogroman i krenuo prvi.

Pakiranje za dvotjedni boravak na mjestu na kojem nikad nije bila za Fionu je bilo prava zamka, ali spasila ju je Avril svojim dobronamjernim tlačenjem. Da se Fiona držala svoga prvotnog plana garderobe, koji je uključivao traperice i majice kratkih rukava, taj bi kovčeg bio još manji.

Svu je koncentraciju usmjerila na držanje koraka s Gabeom, krivudajući kroz gomilu i upijajući nepoznata mjesta i zvukove. Tek kad su došli na stanicu jednoetračne željeznice, stojeći u bojom označenom redu na peronu, uspjela je doći k sebi.

“Khm... drago mi je što sam te upoznala.”

Gabe se snuždio i glas mu je postao tiši, samo ga je ona čula. “Ah, da. Došlo je do promjene plana. Nažalost, Yutaka Araki imao je smrtni slučaj u obitelji i morao se vratiti kući u Niseko. Bojim se da ćeš se morati zadovoljiti mnome.” Preko usta mu je prešao zajedljiv smiješak prije nego što je dodao: “Vidjet ćeš da sam vrlo kvalificiran.”

Iziritirana neočekivanim ubrzanjem pulsa i tom drskom samopouzdanošću, zagledala se u njega. “Itekako sam svjesna tko ste vi, gospodine Burnett”, rekla je morajući se prignuti bliže kako bi ga čula.

“Gospodin Burnett. Jao. To me spustilo na zemlju, a i sad se osjećam kao da su mi sto tri godine.” Tiho se nasmijao.

Zaškrgutala je zubima kako ne bi rekla da točno zna koliko on ima godina.

“Bilo kako bilo, žao mi je zbog Yutake, ali tu se ništa nije moglo učiniti. Javili su mi se sa Sveučilišta — prije sam ondje predavao, i zamolili me da uskočim — poznajem profesora Kobashija, voditelja programa ovdje u Tokiju, i njegovu suprugu;

oni su mi zapravo stanodavci. Unajmljujem stan i studio od njih. No, ako baš silno želiš upoznati Yutaku, možda ćeš imati sreće pa se vrati pred kraj tvog boravka ovdje.”

“Sigurna sam da ćete se i vi snaći”, rekla je Fiona iznenađivši samu sebe hrabrošću, prihvativši njegov nizak ton glasa te procijedila: “Kao što ste rekli, *vrlo* ste kvalificirani.”

Umjesto uvrede, nacerio joj se. “Ništa bolje od spuštanja na zemlju, još jednom.”

“Pretpostavljam da se to ne događa često”, suho je odvrtila prije nego što je uspjela spriječiti riječi koje su joj pobjegle iz usta. Zar ona to zadirkuje Gabea Burnetta?

S nakrivljenim osmijehom, okrenuo se i pogledao joj lice kao da je tek sada prvi put vidi. Nije se mogla sakriti ili povući, ne sada kad stoji pored nje. “Znaš, nisam toliko nepodnošljiv. Ne vjeruj svemu što pročitaš u novinama.” Njegove su oči proučavale njezine i na trenutak je pomislila kako se u njegovim riječima krije mnogo više nego što govori. Neko se vrijeme njegovo lice javljalo u časopisima gotovo jednako često koliko i njegove fotografije na naslovnica. Mladi modeli bili su mu najdraži rekvizit.

“Rijetko čitam novine. Moja prijateljica Kate radila je u odnosima s javnošću i kaže da je većina toga izmišljena, a druga prijateljica, Avril, radi u jutarnjem TV programu i obično zna što se sve krije iza tračeva.”

“Ima smisla”, rekao je. “Dakle, zašto Japan?”

Možda zbog pogleda punog odobravanja ili zbog činjenice što je se uopće nije sjećao, izvukla je *netsuke* od bjelokosti iz džepa. “Zbog ovoga.”

Odmah je pružio prst ne bi li pomilovao glatku površinu figurice. “Smijem li?”

Dodala mu je *netsuke*. “Pripadao je mom ocu. Preminuo je kad sam bila sasvim mala, a pronašla sam ga kad sam imala šest godina. Nisam znala što je to dok mi baka nije objasnila. *Netsuke*. Kupio ga je u antikvarijatu kad je bio dječak i počeo

maštati o putovanju u Japan. Nije to uspio ostvariti. Kad sam čula za natječaja..." Slegnula je ramenima dok joj je vraćao dragocjeni predmet. Smjestila ga je na dno džepa, a on je pritom proizveo tup zvuk postajući malena izbočina priljubljena uz njezino bedro.

"Sentimentalno i lijepo. U Tokiju ćeš steći pravi dojam o cijeloj zemlji." Na trenutak njegov se osmijeh činio sjetnim. "Ovo je zemlja suprotnosti: blještavo, suvremeno, inovativno, beskrajno neonsko i tehnološko, sve to supostoji s dubokim uvažavanjem i poštovanjem umjetnosti, kulture i tradicije. Nikada nisam živio na takvome mjestu."

"Živite ovdje?"

"I tu i u Londonu." Zastao je. "Ti ćeš odsjesti kod obitelji Kobashi." Opet taj nakrivljeni osmijeh. "Supruga profesora Kobashija, Haruka, ljupka je i vrlo zanimljiva. Ona je majstorica čaja."

Fiona se zainteresirano uspravila. "Obožavam čaj. Čajna je ceremonija jedna od stvari koje želim vidjeti ovdje, mada ne znam što točno uključuje."

"Bit ćeš na pravome mjestu. Ona je stručnjakinja. Ona i kći posjeduju i vode čajanu u kojoj održava ceremonije. Žive iznad nje."

"Doista?" Fionine su oči zasjale. Mali keramički čajnik s uskim grlom i bambusovom drškom bio joj je jedan od najdražih predmeta koje posjeduje. Obožava njegovu profinjenost i jednostavnost dizajna, koji je jednako funkcionalan koliko i lijep. Spustivši gard, zaboravila je da on ne zna kako se poznaju otprije te se toplo nasmiješila pogledavši ravno u njegove sive oči. Još je uvijek vrlo zgodan muškarac.

"Mhm", rekao je Gabe ukočivši se i okrenuo glavu na drugu stranu kao da mu se previše približila ili nešto tomu slično. Čeljust mu se stegnula dok je gledao prepun peron.

Gurnula je ruku u džep prstom milujući *netsuke*. Njegovo je povlačenje bilo diskretno, ali jasno. U prsima je osjetila težinu kao da je progutala čitavu štrucu integralnoga kruha. Visoke,

buljave djevojke poput nje nisu tip Gabea Burnetta, ali nije to baš morao učiniti tako očitim. Zna da ga zanimaju divne, glamurozne sićušne brinete kojima samopouzdanje isijava iz svake pore. Prije nego što je otišao u Japan prije nekoliko godina, njegov je ljubavni život bio vrlo detaljno zabilježen u tabloidima.

“Ako voliš takve stvari”, rekao je nezainteresirano i pogledao na sat. “Pomalo je dosadno ako si to već vidio. Mamac za turiste.”

“Pa ja i *jesam* turist”, procijedila je Fiona, iziritirana njegovim stavom.

“To me upravo podsjetilo, imaš li propusnicu za Japanske željeznice?”

“Da.” Dio vodiča koji je uspjela pročitati prije puta preporučivao je kupnju propusnice unaprijed, a njezina je pristigla s avionskom kartom.

Gabe nije prozborio ni riječ dok je jednotračni vlak dolazio na stanicu. Kad su se ukrcali, Fiona se okrenula prema njemu reći mu nešto, ali i prije nego što je stavio prst na usne, primijetila je tišinu u kupeu. Pogledala je oko sebe. Očito ljudi u Japanu ne razgovaraju u vlakovima. Gabe je izvukao svoj mobilni telefon i klizio prstom po njemu čitajući nešto, pa je i ona učinila jednako te su ostatak puta proveli u prilično ugodnoj tišini.

Izišli su iz jednotračnog vlaka i uronili u gužvu, a Gabe ju je vodio kroz gužvu do perona na kojem su se trebali ukrcati u vlak.

“Ovo je Yamanote linija. Često ćeš se njome koristiti pa se malo upoznaj s njezinim sadržajem. Linija je kružna i staje na svim većim stanicama u gradu. Mi idemo u Nippori. Profesor Kobashi živi u tradicionalnoj četvrti Yanaka.”

Nakon kratkog vlaka, ali tihog putovanja, gotovo sat poslije izišli su na blijedu svjetlost kasnog popodneva. Sada je prvotno uzbuđenje splasnulo, a iscrpljenost se ušuljala u svaki Fionin ud te joj je bilo teško čak i samo koračati nogom pred nogu, dok je Gabe ubrzano hodao ulicom ni ne provjeravajući slijedi li ga. Barem je preuzeo njezin kovčeg te ga gurao

pred sobom, poput muškarca s posebnim zadatkom. Poseban je zadatak bio riješiti je se, pretpostavila je gledajući njegova široka ramena dok je marširao nekoliko koraka ispred, jasno joj dajući do znanja da ne želi biti ovdje.

Slijedila ga je, no obuzeo ju je neugodan osjećaj dezorijentacije jer nije imala pojma gdje se nalazi u tom gradu. Bila je uznemirena zbog potpunog gubitka kontrole. Daleko je od kuće. Šesnaest je sati bila zakukuljena u zrakoplovu i to joj je umrtvilo osjećaj stvarne udaljenosti. Stvarnost ju je sustigla dok je promatrala nepoznatu arhitekturu, neobične prometne znakove, ogromna klupka kablova iznad glave kakvih nema u Engleskoj i ulične svjetiljke nalik na raskošne kućice za ptice. Nikada nije bila na nekome sličnom mjestu. Iako je ulica široka, kuće sežu do samog ruba ceste, oko vrata su postavljene ukrasne lončanice s biljkama kao da pokušavaju nadoknaditi nedostatak prednjeg vrta. Čini se da je sve napravljeno od drva, osim tamnozelenih popločenih krovova koji se oštro spuštaju tvoreći blagu nadstrešnicu.

Kad je zastala proučiti bambusove zastore na prozorima, Gabe je stao i pričekao da ga sustigne. "Ovo je vrlo tradicionalna četvrt. Kuće su stare i po nekoliko stotina godina."

"Divno mi je što je sve od drva", rekla je opčinjena zgradama, premda su joj jasno poručivale koliko je daleko od kuće.

"Sugi. Japanski cedar", odgovorio je nastavljajući hodati, i dalje nekoliko koraka ispred nje.

Zagledala se u njegova leđa te ubrzala svoj dugački korak kako bi ga sustigla, a on je zakrenuo udesno, niz još užu ulicu pa zastao kako bi je pričekao ispred izloga trgovine.

S osmijehom na licu zagledala se u veliki pravokutni, drvom uokvireni izlog, nešto između balkona i isturenog prozora kakvih ima kod kuće u Engleskoj. Jasmin puzavac okružuje izlog s predivnim i minimalističkim izlošcima čajnika s elegantnim grlicima i prekrasno lakiranih tradicionalnih čajnih šalica. Ispod izloga nalazi se nekoliko velikih lončanica lisnatih kamelija s tamnoružičastim pupoljcima koji će, čini se, svakog časa eksplodirati u cvat.

“Ovo je veličanstveno”, lanula je žaleći što nema fotoaparata u blizini.

“Već ćeš se naviknuti na to. To je Harukina čajana; ona i profesor Kobashi žive gore, a tamo ćeš i ti odsjesti.”

Fiona je pljesnula od oduševljenja. “Tako je ljupko.” Još je trenutak promatrala niski popločeni krov — krajevi su mu zavijeni poput sultanovih papuča — s njegovim sjajnim zelenim pločama izbočenim iznad izloga.

Iza dovratka stubište je vodilo ravno u čajanu dok je s lijeve strane bio širi prostor, poput trijema. Gabe je odmah izuo cipele i viknuo nešto na japanskome. Uspjela je uhvatiti samo “*Haruka san*”.

“Govorite japanski?”

Odmahnuo je glavom. “Osnovne pozdrave. Tu i tamo pokoji riječ. To je sve. Moraš skinuti cipele. One papuče vjerojatno su za tebe.” Već je bio obuo veći par papuča.

Klizna vrata, koja su izgledala kao od drva i papira, otvorila su se te otkrila sitnu Japanku s tamnom kosom začesljanom od lica i složenom u bujnu punđu, koja je ženici dodavala još barem pet centimetara visine.

“*Gabriel san*.” Pozdravila ga je oduševljeno te se naklonila prije nego što ga je poljubila u oba obraza. Tamne oči poput dugmadi zasjale su prije nego što ga je obasula bujicom tihog japanskoga i potapšala po rukama.

Fiona je s dubokim zanimanjem promatrala tu srdačnu dobrodošlicu. Očekivala je rezerviranost i formalnost od Japanaca, ali tome ovdje nije bilo ni traga.

“*Haruka san*, ovo je Fiona.”

Istupila je i sklopila ruke te se blago naklonila pristojno pozdravljajući Fionu. “Dobro došla, Fiona. Drago mi je što smo se upoznale.” Njezin osmijeh, premda srdačan, nije bio toliko širok kao onaj koji je uputila Gabeu; on je očito u toj kući omiljen gost.

“Dođite, dođite.” Malim skladnim koracima povelala ih je stubištem koje je skretalo udesno do malog odmorišta, pa je

Fiona nagađala da su sada iznad čajane. Jedva je čekala ući u nju, premda je njezinu znatizeljju već djelomično nahranilo vrlo neobično japansko uređenje interijera. Žena ih je dovela u vrlo velik dnevni boravak, izrazito minimalistički uređen, s vrlo malo namještaja i drvenim podovima prekrivenim velikim podlošcima raspoređenima po središnjem dijelu prostorije. Bilo je tu i nekoliko niskih stolica s vrlo visokim naslonima te stol neobična izgleda koji je imao vlastiti madrac. Osim nekoliko keramičkih predmeta na niskoj drvenoj komodi i nekoliko oslikanih svitaka na zidovima, Fiona nije uočila više ukrasa. Nije bilo ni približno natrpano kao u maminoj kući. Osmjehnula se; svidjele su joj se čiste linije i urednost prostorije.

Domaćica je povukla još nekoliko kliznih vrata i pvela ih još jednim drvenim stubištem do niza soba odijeljenih jednakim vratima od papira i drva. Gabe je nosio Fionin kovčeg sve do male pravokutne sobe u kojoj se nalazio samo madrac na podu. Haruka je podignula bambusove zastore i pred njima se ukazao balkon koji se prostirao cijelom dužinom kuće te gledao na prekrasan zen vrt.

“O, divno”, uzviknula je Fiona sklapajući ruke od oduševljenja, zbog čega se Japanka iskreno i toplo osmjehnula.

“Pokazat ću ti ga poslije. Želite li nešto popiti?”

“Ja ne mogu ostati”, rekao je Gabe užurbano. “Moram se vratiti.” Okrenuo se prema Fioni. “Prvih nekoliko dana mislio sam ti malo pokazati Tokio kako bi se priviknula, a onda ćemo razmišljati o temi izložbe.”

Fiona je kimnula, zadovoljna što barem to zna. Već je ionako poprilično nervozna zbog same izložbe. Premda ju je natječaj privukao zbog putovanja u Japan, prava je nagrada zajamčena izložba u Japanskom centru u londonskom Kensingtonu, dva tjedna nakon povratka. To je izvrsna prilika za dobivanje priznanja za svoj rad, a možda nešto usput i prodaja. Radovala se radu s Yukatom Arakijem, poznatim po prekrasnim pejzažima i nadala se mnogo naučiti od njega, kao i pitati ga za savjete vezane za izložbu.

Ali sad je zapela s Gabeom. Nije baš sasvim sigurna da je on osoba koja joj može pomoći. Počevši od toga što su mu specijalnost portreti.

“Prilagodba dobro zvuči”, promrmljala je, a u glavi je osjetila omamljujuću vrtoglavicu kao posljedicu vremenske razlike. Na mjestu se zanjihala, a Gabe ju je primio pod ruku. Istog su joj trena oči poletjele prema njegovima, a u prsima joj je zastao dah. Pričinio joj se tračak nečega neodređenog prije nego što joj je brzo pustio ruku. Ukočivši se, pokušala se usredotočiti. Gabe je se ne mora bojati. Jednom je pred njim napravila potpunu budalu od sebe zbog kojekakvih umišljenih osjećaja. Neće to ponovno napraviti, bez obzira na to koliko joj je privlačan.